

„Mamica, ali je vedno toliko snega na gori, in vetrovi, ali so vedno tako hudobni?“

„Snega ne pade vedno tako veliko, in tudi vetrovi so šli kam drugam razsajat. Tedaj pa gredo planinski otroci tudi radi v šolo, da se kaj nauče. Seveda ne morejo tako hitro priti v šolo kakor pa pri nas, posebno dekleta ne, ker ni nobene poti.“

„Jaz se bi pa na saneh peljal,“ reče Slavko ter se veselo nasmeje. „Brrr — to bi šlo v šolo! Kar naenkrat bi bil tam, in učitelj bi me še pohvalil, da sem tako hitro prišel.“

„Saj se tudi planinski otroci vozijo na saneh. A sani nimajo vsi, ampak — posebno fantje — imajo nekaj drugega, kar imenujejo smuči,“ pravi mati.

„Uh!“ se začudi Slavko temu imenu. „Kaj pa je to? Ali se tjakaj tudi lahko sede?“

„Smuči izgledajo tako kakor tvoja drsalka. A naredili so jih otroci sami iz ravnih gladkih desak. Dolge so 1 m do 2 m in široke kakor podplati črevljev. V sredi imajo jermen, da se lako smuči na črevlje privežejo. Ti se z drsalkami voziš na ledu, oni pa s smuči le po snegu. — Ko bi videl, kako se znajo voziti! Vsak ima vrhutega še dolgo palico v rokah. — Žzzzz — smuči po snegu, nič se ne udara. Ako pa prehitro gre, dene vsak deček palico med noge in sede nanjo, sedaj se pa vozi bolj počasi. Ker tako smuči, če se otroci vozijo, ljudje imenujejo te deske smuči.“

„Ali se vsak vozi na smučeh?“ vpraša Slavko.

„Skoro vsak. Kako veselo je gledati tedaj planinske otroke, ko se jih pelje po dvajset in še več na takšnih smučeh z dolgimi palicami v rokah in s torbico na hrbtu. Najprej se vstopijo eden za drugim kakor tedaj, kadar se ti, Janezek, Milica in Tone vozite po našem travniku na saneh. Spredej se vstopijo tisti, ki se znajo najbolj voziti, za njimi pa drugi, navsezadnje pa pridejo učenci na saneh. Prvi zavriska, drugi za njim, in hajdi! — gre vesela družba otrok navzdol. Zraven prepevajo in se smejejo, če se ta ali drugi prekucneta v sneg!“

Pomladna.

*Pa je posijalo
na poljane solnčece,
pa iz tal prizvalo
je pomladne rožice.*

*Tudi v moje srce
prišla spet je vesnica,
v njem se je zbudila
spet pomladna pesmica!*

Bogumil Gorenjko.

